

3. fejezet - Levelek

Az esküvői készülődés teljesen kitöltötte az elkövetkező néhány napot. A fiatalok nem csináltak mást, csak rámostak, takarítottak és díszítettek. A három jó barát sosem hitte volna, hogy valaha keményebben munkára fogják őket, mint a Black-ház takarításakor, Mrs. Weasley azonban még akkor takarítási szenvedélyét is túlszárnyalta. A rengeteg munka ellenére azt mégiscsak élvezték, hogy végre varázslattal és nem fizikai munkával vehettek részt a munkában. Nem is sejtették, hogy ennyi praktikus varázslat van, amit a hétköznapiakban is alkalmazhatnak.

Az egyetlen kivétel szegény Ginny volt, akivel Mrs. Weasley a különösen féltett, kényes portékát - például a kristály poharakat -, kézzel tisztította. Bill és Fleur csak ritkán voltak a házban, mert a rengeteg ügyintézés lefoglalta őket. Amikor azonban mégis otthon voltak, Fleur a konyhában segített Ginnyvel. Bill ilyenkor rendszerint Mr. Weasleyvel folytatott titokzatos megbeszéléseket. Fred és George csak az esküvőre jelentkezett be, annyira fellendült a Weasley Varázsvicc Vállalat boltja az Abszol Úton.

A következő este Harry kérésére Hermione megnézte a rúnákkal díszített gyűrűt, és megígérte, hogy amint eljut egy könyvtárba, nyomban nekilát a jelek megfejtésének. Nyilvánvaló volt azonban, hogy erre csak az esküvő után kerülhet majd sor. Bár megegyeztek a közös okklumencia gyakorlásban, esténként olyan fáradtan rogytak ágyba, hogy ez egyelőre szóba sem jöhetett.

A harmadik napon végre megérkezett az Odúba Remus Lupin, akit Harry már nagyon várt, ugyanis mindenképpen beszélni szeretett volna vele.

- Még nem volt alkalmam megköszönni az ajándékot - fordult a kissé sápadt varázslóhoz.

- Szóra sem érdemes - felelte mosolyogva, amitől évekkal fiatalabbnak látszott, mint egyébként. - Egy antikváriumban akadtam a könyvre, az Abszol Úton. Remélem, hasznát veszed. - Látta, hogy a fiúból kikiváncozik még valami mondanivaló. - Ugye tudod, hogy ha bármire szükséged van, mindig számíthatsz rám?

Harry zavartan pislogott.

- Köszönöm. Ha van egy kis ideje, lenne is egy kérésem...

Lupin bólintott, és felmentek a fiúk szobájába. Most is nagy volt a rendetlenség, mert Harry összes holmija elfoglalt minden szabad helyet.

- Szeretném megkérni, hogy tegyen tértágító-bűbájt a ládámra, vagy tanítson meg rá, ha lehet.

Lupin bólintott, és a ládához lépett. Meglepődött a sok üvegcserep láttán.

- Mik ezek, Harry?

- A Siriustól kapott oda-vissza ikertükör maradványai. - Néhány pillanatig némán meredt a fénylő darabkákra. - A másik fele nála volt. Akkor adta nekem, amikor két éve visszamentem az iskolába. Teljesen megfélemedeztem róla, és csak akkor találtam meg, amikor már nem tudtuk volna használni... - A torkában gombóc kezdett nőni, így inkább elfordult, és kibámult az ablakon.

- Helyre tudom hozni ezt is, ha akarod. - A fiú csak bólintott.

A tükör néhány perc múlva már ismét olyan volt, mint mielőtt darabokra törték. A varázsló felvilágosította:

- A tükör párja nélkül sajnos nem működik a varázslat, de legalább egy darabban van.

Az utazóláda megbüvölése valamivel hosszabb időt vett igénybe. Főképpen azért, mert a vérfarkas közben folyamatosan tanította is a tennivalókat a fiúnak. Amikor készen lettek, megmutatott pár gyors és hasznos csomagolás varázslatot, így egykettőre minden eltűnt a ládában, méghozzá rendezett állapotban.

- Köszönöm szépen. Volna még valami... - Lupin biztatón mosolygott rá, így hát folytatta. - Találtam egy érdekes képet édesanyámról, megnézné? Ki lehet ez a fiú mellette?

Elővette a csonka mugli fényképet, és volt tanára kezébe adta. Lupin elgondolkodva nézte.

- Apádnak sosem volt hosszú haja. Talán Sirius az, akivel sok összezördülése volt még az iskolában, de nem esküszöm meg rá. Sajnos többet nem tudok segíteni.

Elég hihetőnek tűnt. Az már meg sem fordult a fejében, miért készült volna Siriusról éppen mugli fénykép...

A következő napon, éppen ebéd közben egy nagy, szürke bagoly szállt be az ablakon. Lábán egy levelet hozott Harry részére. Amint meglátta a levélen a Mágiaügyi Minisztérium pecsétjét, nyomban elszorult a torka. Remegő kézzel, egyre sápadtabban olvasta a levelet.

„Tisztelt Potter Úr!

Albus Dumbledore meggyilkolásának felderítése ügyében meghallgatásra kerül sor augusztus 8-án, 9 órakor.

Felszólítjuk, hogy jelenjen meg a fenti időpontban, a Mágiaügyi Minisztériumban, hogy tanívallomást tegyen.

Szívélyes üdvözléssel:

Kingsley Shackbolt

Varázsbűn-Üldözési Főosztály”

Amikor meglátta az aláírást, végre újra kapott levegőt. Molly Weasley bátorítóan megütögette a kezét.

- Ne félj, Harry! Arthur majd segít felkészülni, és megírjátok előre a vallomásodat. Biztos szívesen elmeséli, hogy megy az ilyesmi. Vele mész majd reggel, amikor dolgozni megy.

A fiú bólintott, de látszott, hogy ettől még nem aggódik kevésbé. Letörtén kanalazta tovább az ételt. Még be sem fejezték az ebédet, amikor újabb bagoly landolt előtte, ismét egy minisztériumi levelet hozva.

„Tisztelt Potter Úr!

Kérjük jelenjen meg augusztus 8-án, 10 órakor a Mágiaügyi Minisztériumban Albus Dumbledore mágikus végrendelétének törvényes érvényesítésére.

Üdvözlettel:

Henry Heritis

Mágikus Hagyományozási és Örökösödési Bizottság”

Harry sápadtan és értetlenül meredt a levélre. Ilyesmiről még sosem hallott. Kérdőn nézett a többiekre, de Ron csak a vállát vonogatta értetlenül, Hermione pedig összevont szemöldökkel kutatott emlékezetében. Mivel nem tudta, mit tegyen, végül Mrs. Weasley felé nyújtotta a levelet, aki miután átfutotta, kissé furcsán nézett rá.

- Ha minden jól megy, oda sem kell egyedül menned, Harry. Bizonyára McGalagony professzor is jelen lesz, mert a Roxfortról is szó lehet. Még szerencse, hogy egy napon van a kettő. Biztos Kingsley keze van a dologban, hogy ne kelljen annyiszor a Minisztériumba látogatnod.

Amikor befejezték az ebédet, a levelekre való tekintettel kaptak egy kis szünetet a munkában. Éppen felfelé indultak az emeletre, hogy megbeszéljék a történeteket, amikor újabb szürke bagoly zúdult be az ablakon, és becsapódott lábai Harry elé. Am ez most nem volt egyedül. Egy ugyanilyen példány szállt le sokkal kecsesebben Ron elé, felé nyújtva egyik lábát egy másik levéllel. Mindkét fiú a levele olvasásába fogott.

„Tisztelt Potter Úr!

Mivel immár betöltötte 17. életévét, részt vehet a következő hopenálás vizsgán.

A legközelebbi kijelölt időpont: augusztus 8-án délután 13 óra.

Helyszín: a Mágiaügyi Minisztérium.

Üdvözlettel:

Wilkie Derreng oktató

Hopenálási Vizsgabizottság”

Ez volt az első jónak mondható hír ezen a napon. Legalábbis a többihez képest.

Néhány perc múlva már négyesben ültek az emeleti kis szobában, és a leveleken rágódtak.

- Ez lesz életem legrosszabb napja - nyögte Harry, és az ágyára huppant. Elborult a tekintete. - Vagyis a sokadik legrosszabb.

Sóhajtva bámulta a padló repedéseit. Ginny mellé ült, és finoman nekidőlt. A fiúnak jólesett a közelsége, enyhített feszültségén, ahogy beszívta a lányt körülvevő enyhe virágillatot.

- Harry, össze kell szedned magad! Erősnek és magabiztosnak kell látszanod, hogy ne merjenek feleslegesen zaklatni a minisztériumban. Az is lehet, hogy ott lesz Tonks vagy Kingsley Shacklebolt. Ők biztosan megpróbálnak segíteni majd - próbált lelket önteni belé Hermione.

- Ha tudnak... Ne feledd, nem fedhetik fel, hogy közük van a Főnix Rendjéhez! Nem szabad, elveszíteniük az állásukat, és nekünk sem a legjobb pozícióban dolgozó rendtagokat - vágta rá a fiú. - Legalább ne egy napon lenne minden! Ráadásul pont a legrosszabbal kezdődik! Az is lehet, hogy nem ér majd véget, mire elkezdődik az a másik dolog.

- Ha apa megengedi, szívesen veled megyek reggel, és elkísérlek. Úgyis ott kell lennem ebéd után a vizsgán veled együtt. Legalább addig sem izgulok itthon egyedül. - Ron is sápadt volt, sőt a keze is remegett. A szokásos vizsgadruk már előre környékezni kezdte, panaszkodni azonban nem mert, hiszen legjobb barátjára aznap sokkal komolyabb próbatételek várnak.

- Tudtok valamit erről a mágikus végrendeletről? - Harry várokozóan pásztázta a többiek arcát, ők azonban tanácstalanul csóválták a fejüket. Végül Ginny szólalt meg:

- Amikor anya rokonait megölték a halálfalók, örököltünk tőlük néhány bűrt, de azok körül semmilyen felhajtás nem volt. Egyszerűen idehoppant velük egy hivatalnok, alá kellett írni néhány hivatalos papírt, és ennyi volt. Amikor Siriustól örököltél, mi történt?

- Dumbledore professzor mondta el, hogy minden az enyém lett. Csak azt kellett kipróbálnom, hogy Sipor engedelmeskedik-e nekem, és úgy utasítanom őt, hogy senkinek ne adhasson ki információt a Rendről.

- Ez egészen más eset! Dumbledore professzor korunk egyik legnagyobb varázslója volt, és ráadásul a Roxfort igazgatója. Biztosan voltak különleges dolgok, amiket biztonságban és jó kezekben akart tudni - vágott közbe Hermione.

- Megvan! Lehet, hogy még van nála pár emlék, amit nem tudott megmutatni! - szakította félbe Ron.

- Ez nem valószínű - válaszolta fejcsóválva Harry. - Nemrég azt mondta, hogy már nincsenek újabb információi.

- Milyen emlék? - kérdezte értetlenül Ginny. A többiek észbe kapva összenéztek. - Tudom, hogy valamit titkoltok. Tudjátok, hogy bármiben számíthattok rám. Soha nem árulnám el senkinek.
- Harry zaklatottan nézett rá. Egyet biztosan nem akart: Ginnyt ebbe belekeverni. Megfogta a mellette ülő lány kezét, és belekezdett.
- Vannak dolgok, amiket Dumbledore professzor kérésére titokban kell tartanom. Ron és Hermione is az ő tudtával lettek beavatva, bár ezzel őket is nagy veszélynek teszem ki. Néhány dolgot azonban jó, ha tudsz. Egyikünk sem fogja folytatni az iskolát. - Ginny rémülten sikkantott egyet, de gyorsan a szája elé kapta a kezét. - Most sokkal fontosabb feladatunk van. Olyasmi, ami létfontosságú a varázsló és a mugli társadalom számára egyaránt. Ez olyan dolog, amit nem tudhat meg senki. Minden ezen áll vagy bukik, ezért nem avathatunk be mást. Még a Főnix Rendjét sem.
- Anya nagyon mérges lesz, ha Fred és George után ti is kimaradtok az iskolából. Főleg, ha veled tart Ron is. Hermione, te is velük tartasz? - nézett rá hitetlenkedve Ginny.
- Hát nem örülök neki, de muszáj. Szerintem az iskola és a tanulás nagyon fontos dolog. Tudod, hogy ebben nem ismerek tréfát. Ez a küldetés azonban jelenleg mindennél fontosabb.
- A nyomozó hangulatot kopogás törte meg, és Arthur Weasley kukkantott be kinyíló ajtón.
- Harry, beszélhetnék veled egy kicsit? Lent, az ebédlőben alkalmas lenne.
- Igen, Mr. Weasley, máris megyek - bólintott Harry. Felállt és engedelmesen követte a férfit. Amikor helyet foglaltak az asztalnál, Ron édesapja néhány furcsa nyomású pergament vett elő.
- Meg kell írnod előre a vallomásodat. Alaposan át kell rágnunk magunkat az egészen, hogy megpróbáljuk kivédeni a várható támadásokat. Így talán kevesebb esélyük lesz rá, hogy összezavarjanak, és csapdába csaljanak.
- Mindketten tudták, hogy a Mágiaügyi Minisztérium Rufus Scrimgeour vezetésével hatalma eszközévé akarja tenni a *Kis Túlélőt*. Bűnbakot és reklámfigurát egyaránt megpróbálták már csinálni belőle.
- Ha Dolores Umbridge módszereiből indulunk ki, feltételezhetjük, hogy nem riadnak majd vissza semmitől - jegyezte meg Harry.
- Tudom, hogy fájdalmas lesz felidézni az eseményeket, de sajnos pont ezt várják tőled. Kérlek, Harry, szedd össze a gondolataidat, és írd le, mit láttál azon az estén. Legyél tárgyilagos és lényegre törő, már amennyire ez lehetséges...
- Harry maga elé húzott egyet a furcsa lapokból. Most már látta, hogy a minisztérium jelzése szerepel rajta halványan. Mr. Weasley azonban megállította.
- Először sima pergamenre írd le! Ezek különféle biztonsági bűbájokkal vannak ellátva, amik megakadályozzák a vallomás utólagos módosítását és bármilyen más beavatkozást. Nemsokára visszajövök, addig dolgozz nyugodtan.
- Harry meredten bámulta az előtte fekvő fehér lapot.
- Nem. Ezt nem kérhetik tőle. Így is minden éjjel újabb és újabb variációkban álmódja meg azt az estét. Végül a feszültségtől pennája végét rácsálva, akadozva írni kezdett.
- Mire Ron édesapja visszatért, egy majdnem teleírt lap feküdt előtte. Harry átnyújtotta a férfinak, aztán csak bámult kifelé az ablakon. Mr. Weasley minden sor elolvasásával egyre sápadtabb lett, és mire a vallomás végére ért, fal fehér volt az arca.
- A nagy része jó lesz - mondta, és megköszönte a torkát. - Azt azonban nem említed, hogy akkor éjjel honnan tértetek vissza Roxmortsba. Erre még kellene valami hihető magyarázatot adnod, még akkor is, ha esetleg nem tartozik rájuk az igazság. Legalább részben viszont valóságnak kell lennie, különben a megbűvölt pergamen érzékeli a hazugságot.
- Ugye nem használnak majd Veritaserumot? - kérdezte rémülten Harry. A férfi azonban megrázta a fejét.
- A törvény nem engedélyez ilyen módszereket a tanúkihallgatások alkalmával, csak a vádlottakkal szemben - nyugtatta meg Mr. Weasley.
- Talán azt mondhatnám, hogy Dumbledore professzor csak tanított engem, és gyakorolni mentünk. Ez félig igaz is. Jártam hozzá idén különórákra. Inkább higgyék azt, hogy ennyire kivételezett velem, mint hogy fény derüljön a valóságra. Nem lenne jó, ha ebből bármi belekerülne a másnapi Prófétába...
- Komolyan úgy gondold, hogy mi felnőttek, és a Főnix Rendje nem tudunk neked segíteni? - nézett rá a férfi fürkésző tekintettel. Harry látta rajta az őszinte jó szándékot.
- Sajnálom - felelte a fiú szemlesütve. - Dumbledore professzor gondolta így, nem én. Már régen foglalkozott valamivel, amibe sosem vonta be a Rendet. Még McGalagony professzornak sem beszélt erről. Nem hiheti, hogy véletlenül volt így! Az a legfontosabb, hogy titokban maradjon, merre jártunk aznap este. Sokak élete múlik ezen, talán mindannyiunké. Többet nem mondhatok. Már ennyit sem kellett volna, de úgy érzem, tartozom ennyivel azért a sok jóért, amit maguktól kaptam.
- Én köszönöm, Harry - rázott vele kezét meghatottan Arthur Weasley.
- Amikor elkészült, még egyszer átolvasták együtt a tanúvallomást, azután Harry felállt az asztaltól. Ekkor eszébe jutott még valami.
- Mr. Weasley... Mi lett Dursleyékkel? Törölték végül az emlékezetüket? - nézett vissza a lépcső aljában állva.
- Igen. Akartam is mondani, de nem tudtam, hogyan fogjak hozzá. A minisztérium hozzájárult a teljes emléktörléshez, és tegnap végre is hajtották mindhármukon.
- Harry lehajtott fejjel megfordult, aztán felbotorkált a lépcsőn lefeküdni. Bármennyire is utálta a rokonait, mégis kellemetlen érzés kerítette hatalmába. Most már egyáltalán nincsen családja.

Odafent Ron már mélyen aludt, ruhástól fekve az ágyán. Látszott, hogy meg akarta várni barátját, de végül mégis elnyomta a buzdóság. Harry csak rádólt az ágyra, és máris kába álomba merült.

A következő nap reggelén ismét vendég érkezett az Odúba. McGalagony professzor éppen kimentette magát Molly Weasley ebédmeghívása alól, sok intéznievalójára hivatkozva, amikor Harry belépett az étkezőbe egy zsák krumplit lebegtetve maga előtt. Már az ünnepi hozzávalók beszerzésénél és előkészítésénél tartottak, hiszen az esküvő időpontja rohamosan közeledett.

- Üdvözlöm, Potter! Azért jöttem, mert beszélnem kell magával! - fordult felé a boszorkány. - Jöjjön!

Amint kettesben maradtak, rögtön a tárgyra tért:

- Értesültem róla, hogy jelen lesz Dumbledore professzor mágikus végrendeletének érvényesítésén. - A tanárnő átható tekintettel kutatta Harry arcát. - Biztos vagyok benne, hogy az igazgatóúrnak jó oka volt belevenni magát egy ilyen komoly varázslatba.

- Tanárnő! Mit jelent ez az egész? Ilyesmiről eddig még sosem hallottam.

- A lényeg a következő: A mágikus végrendeletnek két fajtája van. Az egyik egy konkrét személynek szóló információ, levél, vagy bármely más dokumentum számára biztosítja, hogy a tulajdonos halála után csak és kizárólag az illetékes örökös birtokába kerüljön, más ne férhessen hozzá. Kivételes alkalmakkor azonban tárgyak is átkerülhetnek ilyen módon a kiválasztott örökös tulajdonába. Az illető ilyen esetben megjelöl egy szerinte biztonságos helyet, és ott az adott tárgy egy teleportációs varázslat folytán megjelenik. Ettől kezdve az új tulajdonos rendelkezik vele. Én is ezért leszek jelen, hiszen a Roxforttal és a Főnix Rendjével kapcsolatos információk, dokumentumok és különleges tárgyak - mint például az iskola kulcsai -, az igazgatóúr végakarata szerint ezek után az én kezembe kerülnek. - Figyelmesen szemlélte a fiú vonásait. - Van valami ötlete, hogy önre mi vonatkozhat?

- Nem, sajnálom. Fogalmam sincs.

Harry összeszedte magát, és rákérdezett arra, ami leginkább foglalkoztatta:

- A tanárnő lesz most a Roxfort igazgatója és egyben a Rend vezetője is?

- Egyelőre igen. Reméltem, örömmel hallja majd, hogy az Iskola Felügyeleti Bizottság a biztonsági intézkedések újabb megszigorítása után végül engedélyezte az iskola további működését. Megbízatásom azonban egyelőre ideiglenes, ugyanis a minisztérium pályázatot írt ki a pozíció betöltésére. A következő tanév során zajlanak majd a meghallgatások, úgyhogy nem csak önök előtt áll izgalmas tanév az idén.

- Szeptemberben sajnos nem folytathatom az iskolát, tanárnő - hadarta el végül egy szuszra. A professzor megdöbbenve nézett rá, miközben arca pillanatok alatt komor vonásúvá keményedett.

- Ezt nem teheti...

- De igen - szólt közbe Harry. Ahogy McGalagony professzorból kifogyott a szó, ő úgy lett egyre határozottabb. - Ezt *kell* tennem. Be kell fejeznem, amit az igazgató úrral elkezdünk.

- Azt javaslom, gondolja át még egyszer ezt a döntést. Szeptemberig van ideje rá. Mindenképpen szívesen látjuk, és ha kell, kedvezményeket is biztosítunk önnek. Ha már a Rend segítségére nem tart igényt, a vizsgáit mindenképpen le kellene tennie. Ha jól emlékszem, auror akar lenni. Vagy már másképp döntött?

- Talán annak is eljön egyszer az ideje. Most sokkal fontosabb dolgom van, ami ráadásul lehet, hogy sok utazással jár.

A tanárnő merőn nézte, ám a fiú keményen állta tekintetét. A boszorkány az ajtó felé indult, azonban mielőtt kilépett rajta, még visszafordult.

- Gondolom, nem hallott róla, de bizonyos esetekben egy diák akár magán-tanuló is lehet. Legalábbis volt már ilyesmire példa a Roxfort történetében.

Az ajtó becsukódott mögötte, Harry pedig lerogyott a legközelebbi ülőalkalmatosságra. Olyan tehetetlennek érezte magát, mintha ő lenne az a zsák krumpli, mit az imént lebegtetett ki a konyhába.